

PETR NOVOTNÝ SE OPĚT MOHL OPŘÍT O KVALITNÍ HERECKÉ VÝKONY

Působivé drama se skvělými kostýmy a scénou

PARDUBICE – O kvalitách hereckého souboru Východočeského divadla není třeba vésti diskuse. Za celou dobu našeho reflektování inscenací na pardubické scéně se nenašel jediný výkon, jež by bylo možno označit za nedokonalý či špatný. Je pak přímo radostí sledovat, když se na jevišti sejde většina zdejších hereček a herců, jelikož ve dvou hodinách se divákovi dostane přímo gejzíru interpretačního umění. A vůbec nezáleží na tom, zda jde o komedii, či o zpracování vážného, až pochmurného tématu.

V případě Blázince Božího, premiérováného týden před vánočními svátky, jsme svědky zpracování tuze neveselého příběhu. Petr Abraham vyšel z motivů historického románu Heinricha Manna Mládí krále Jindřicha IV., zabývajícího se osudy jednoho z nejvýznamnějších panovníků v dějinách Francie. Doba, v níž se strhující děj dramatisace odehrává, nebyla zcela obvyklým a ušlechtilým záměr náboženského smíru mezi katolíky a hugenoty se zvrhl v krvavý masakr Bartolomějské noci. Napětí mezi lidmi se dalo krájet v každém okamžiku. Přesahy textu jsou nesmírné a skoro se až nechce napsat, že i v dnešní době pohříchu aktuální. Mohou se vůbec změnit povahy lidí? Půjde vždycky jen a jen o moc a osobní prospěch?

Na snímku z nové inscenace VČD zleva Michal Lavrovič, Ladislav Špiner, Karolína Šafránková, Petr Červený a Petr Borovec. Foto: PETR ŠEDIVÝ

Upadnou humanistické ideály do hlubin plných vypočítavosti, msty a násilí? Nezbavujme se však naděje...

Kladné pocity při vnímání velkolepé fresky na prknech pardubického divadla vyvolávají hned od začátku perfektní kostýmy Romana Šolce a dokonale koncipovaná scéna Ivo Žídky. Potřebný rytmus dodává inscenaci hudba Ondřeje Soukupa, autorem textů písní je Gabriela Osvaldová. Nejvíce se však režisér Petr Novotný (jak známo, právě on píše pod pseudonymem Petr Abraham) mohl opřít o všechny, které si vybral ze souboru kmenových herců i externistů a členů Mladého divadelního studia LAIK. Za ty dlouhé roky, které

Novotný v Pardubicích působí, je dokonale zná. A opět z některých z nich dokáže dostat i něco zcela nového.

Určitě by nebylo spravedlivé psát pouze o Ladislavu Špinerovi, jenž se - s až odzbrojující empatií - ujal hlavní role. Každý z oněch téměř dvaceti herců na scéně by si zasloužil samostatné hodnocení; a byl by to především výčet kladů. Pardubické herectví je zkrátka a dobře famózní a sejde-li se v plném souladu s působivým textem, nelze než mu znovu podlehnout, nechat se jím opájet, a nakonec poděkovat dlouhým potleskem. I když se na jevišti dějí věci, nad nimiž rozum zůstává stát a srdce ustrne. (ro)